

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada, soudkyně JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., a soudce Mgr. Libora Zhřívála ve věci

žalobce: **Ing. Martin Dvořák**, narozený [redacted]
[redacted]
zastoupený advokátem doc. JUDr. Alešem Rozehnalem, Ph.D.
sídlem Železná 490/14, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **ČESKÁ TELEVIZE**, IČO 00027383
sídlem Na hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 20. října 2022, č. j. 16 C 102/2018-387,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I v rozsahu požadované omluvy za sdělení o utajenosti smlouvy **mění** tak, že žalovaná je **povinna** zveřejnit omluvu žalobci do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na programu ČT1 v pořadu Reportéři ČT vysílaném ve stejném vysílacím čase, jako byl vysílán pořad Reportéři ČT dne 12. 3. 2018, v tomto znění:

Omluva Ing. Martinu Dvořákovi.

Dne 12. 3. 2018 jsme v pořadu Reportéři ČT uvedli, že Dopravní podnik hl. města Prahy, akciová společnost, uzavřel se společností KARIR CZ s.r.o. v době, kdy byl generálním ředitelem Dopravního podniku Ing. Martin Dvořák, smlouvu o outsourcingu vnitropodnikové dopravy. V tomto pořadu jsme

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

odvysílali tvrzení, že tato smlouva je důkladně utajená, jelikož o ní nic neví ani vedení Magistrátu hl. města Prahy. Za toto tvrzení se tímto Ing. Martinu Dvořákovi omlouváme. Ohledně dalšího sporného tvrzení, které v pořadu zaznělo, že předmětná smlouva byla pro Dopravní podnik ekonomicky nevyhodná, je dále vedeno soudní řízení.

- II. Ve zbývajícím rozsahu výroku I a ve výroku II **se** rozsudek soudu prvního stupně **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- III. Nařizuje se, že v dalším řízení věc projedná a rozhodne jiný soudce.

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se podanou žalobou domáhal, aby soud uložil žalované povinnost zveřejnit omluvu v pořadu Reportéři ČT vysílaném na programu ČT 1 v tomto znění:

„Omluva Ing. Martinu Dvořákovi.

Dne 12. 3. 2018 jsme v pořadu Reportéři ČT uvedli, že Dopravní podnik hl. města Praha, akciová společnost, uzavřel se společností KARIR CZ s.r.o. v době, kdy byl jejím generálním ředitelem Ing. Martin Dvořák, smlouvu o outsourcingu vnitropodnikové dopravy, která byla pro Dopravní podnik hl. města Praha, akciová společnost, ekonomicky nevyhodnou a kterou prosadil Ing. Martin Dvořák i přes odpor zástupců několika odborových organizací s tím, že společnost KARIR CZ s.r.o. nesplňovala žádná z kritérií zadávacího řízení, a tato smlouva byla pro ni skvělým obchodem, na kterém vydělala stovky milionů. Dále jsme odvysílali tvrzení, že tato smlouva je důkladně utajená, jelikož o ní nic neví ani vedení Magistrátu hl. města Prahy a že do skončení této smlouvy zaplatí městská společnost soukromé firmě zhruba půl miliardy korun, což je několikanásobně více, než kdyby si svůj původní vozový park modernizoval sám.

Za všechna výše uvedená tvrzení se tímto Ing. Martinu Dvořákovi omlouváme.“

K důvodům žaloby žalobce uvedl, že žalovaná neoprávněně zasáhla do jeho osobnostních práv obsahem reportáže s názvem „Milionové dědictví“ odvysílané dne 12. března 2018 v rámci pořadu Reportéři ČT na televizní stanici ČT 1 (dále jen „Reportáž“). Reportáž je dle žalobce založena na domněnkách a subjektivních závěrech jejího tvůrce, které nemají oporu v realitě, a obsahuje manipulativní a zavádějící tvrzení poškozující čest a dobré jméno žalobce. V podrobnostech jsou tvrzení a argumenty žalobce předestřeny v bodech 1 až 10 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně označeného v záhlaví.

2. **Žalovaná** uplatněný nárok neuznala a navrhla zamítnutí žaloby na základě tvrzení a argumentů podrobně uvedených v bodech 11 až 14 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně označeného v záhlaví.
3. Soud prvního stupně nejprve rozsudkem ze dne 30. listopadu 2021, č. j. 16 C 102/2018-314, žalobu v plném rozsahu zamítl (výrok I) a žalobci uložil nahradit žalované náklady řízení (výrok II).
4. K odvolání žalobce Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 12. května 2022, č. j. 22 Co 58/2022-353, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I potvrdil v rozsahu této části požadované omluvy: *a kterou prosadil Ing. Martin Dvořák i přes odpor zástupců několika odborových organizací s tím, že společnost KARIR CZ s.r.o. nesplňovala žádná z kritérií zadávacího řízení.* (výrok I) a ve zbývajícím rozsahu výroku I a ve výroku II rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (výrok II).
5. Předmětem řízení tedy nadále zůstal požadavek žalobce na zveřejnění omluvy za sdělení o tom, že:

- smlouva o outsourcingu vnitropodnikové nákladní dopravy (dále jen „Smlouva o outsourcingu“ nebo jen „Smlouva“) uzavřená dne 25. července 2011 mezi Dopravním podnikem hl. města Prahy, akciová společnost (dále jen „DPP“) a společností KARIR CZ s.r.o. (dále jen „KARIR“)

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

byla ekonomicky nevýhodná; že tato Smlouva byla pro společnost KARIR skvělým obchodem, na kterém vydělala stovky milionů; že DPP zaplatí společnosti KARIR do skončení Smlouvy půl miliardy korun, což je několikanásobně více, než kdyby si vozový park modernizoval sám; a že

- Smlouva o outsourcingu byla důkladně utajená.

6. **Soud prvního stupně** rozsudkem označeným v záhlaví žalobu v rozsahu zbývající (výše uvedené) části požadované omluvy zamítl (výrok I) a žalobci uložil nahradit žalované náklady řízení (výrok II). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadeného rozsudku a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
7. **Žalobce** napadl rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným **odvoláním**. Nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že tvrzení o ekonomické nevýhodnosti Smlouvy o outsourcingu je hodnotícím soudem. Dle žalobce se jedná o skutkové tvrzení, stejně jako v případě dalších výroků, které v této souvislosti v Reportáži zazněly. Vzhledem k tomu by měla žalovaná prokázat pravdivost těchto skutkových tvrzení, což však neučinila. Žalobce vytýká soudu prvního stupně, že nechal v potaz informace uvedené v ekonomických posouzeních outsourcingu vypracovaných společností Deloitte a Fakultou dopravní ČVUT. Z obou těchto dokumentů vyplývá, že Smlouva o outsourcingu byla výhodná a DPP díky ní naopak ušetřil značné prostředky. Sdělení o utajenosti Smlouvy též není podle žalobce hodnotícím soudem, jak uzavřel soud prvního stupně, nýbrž skutkovým tvrzením. Ani u tohoto tvrzení žalovaná neprokázala jeho pravdivost. V řízení naopak vyšlo najevo, že Smlouva o outsourcingu nemohla být již ze své podstaty jakkoliv utajena. Žalobce poukazuje na skutečnost, že Smlouva prošla řádným procesem schvalování (byla odsouhlasena jak představenstvem DPP, tak i dozorčí radou DPP) a následně byla informace o ní každoročně zveřejňována ve výroční zprávě. Ze strany Hlavního města Prahy jako jediného akcionáře DPP pak byla účetní závěrka DPP každý rok schvalována. Dle žalobce jsou tedy tvrzení, která zazněla v Reportáži, zjevně lživá, překroucená či prezentovaná v zavádějícím kontextu, a zasahují tak neoprávněně do jeho osobní i profesionální pověsti. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaná je veřejnoprávním médiem a její povinností je poskytovat objektivní informace. Podle žalobce pak žalovaná svým jednáním porušila i základní normy profesionálního jednání novinářů, podle kterých je respektování pravdy a práva veřejnosti na pravdu prvotní povinností novináře. Pravdivost tvrzení uvedených v Reportáži byla při zachování řádného ověření faktů snadno zjištělná. Žalovaná však dané neučinila a rozhodla se přesto Reportáž odvíšlat. Žalobce proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhová a přizná žalobci náhradu nákladů řízení.
8. **Žalovaná ve vyjádření k odvolání** uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry, ke kterým dospěl soud prvního stupně. Ten dle žalované zcela správně uvedl, že Smlouva byla pro společnost KARIR výhodná, neboť to řekl ve svém rozhovoru sám jednatel této společnosti – pan Cekr. Soud prvního stupně též správně dovodil, že, je-li známo, kolik DPP musel po dobu trvání Smlouvy společnosti KARIR zaplatit (cca půl miliardy korun českých), a současně je zřejmé jaké náklady společnost KARIR měla (dle sdělení jednatele Ceka cca 120 mil. korun českých), pak je nepředstavitelné, že by Smlouva mohla být pro DPP výhodná, neboť to odporuje logice celé věci. Žalovaná dále zdůrazňuje, že nevýhodnost Smlouvy vyplynula též z řady listinných důkazů, konstatovali ji svědci i přímo v Reportáži Jan Šurovský, technický ředitel a člen představenstva DPP. Za daných okolností není podstatné, zda se v případě napadených výroků jedná o skutková tvrzení či hodnotící soudy. Pokud jde o tvrzení o utajenosti Smlouvy, pak žalobce dle žalované opomíjí celý kontext Reportáže a též to, co přesně v ní bylo sděleno. Žalovaná v Reportáži oslovila členy dozorčí rady DPP a zastupitele hl. m. Prahy, přičemž nikdo z nich (s výjimkou Karla Březiny) si na Smlouvu o outsourcingu nepamatoval. Soud prvního stupně v souladu s ustálenou judikaturou správně posoudil pojem „utajenost“ jako určitou novinářskou zkratku, kdy lze připustit, že tím může být míněna okolnost, že o Smlouvě o outsourcingu mělo vědět více lidí, než kolik vědělo. Žalovaná dále poukazuje na skutečnost, že v Reportáži poskytla prostor

k vyjádření i „druhé straně“, a to nejen samotnému žalobci, ale i jeho tehdejšímu náměstkovi – p. Štikovi, a též jednomu z právních zástupců tehdejší advokátní kanceláře AK Šachta & Partners – Mgr. Michalovi. Všichni se však odmítli k dané věci vyjádřit. Žalovaná se domnívá, že napadená Reportáž vychází z ověřených podkladů a informací, je opřena o konkrétní skutečnosti, jako celek odpovídá pravdě, a proto nemůže být způsobilá zasáhnout do osobnostních práv žalobce. Vzhledem k tomu žalovaná navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a přiznal žalované náhradu nákladů odvolacího řízení.

9. **Odvolací soud** přezkoumal z podnětu odvolání žalobce rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
10. Již v předešlém rozsudku ze dne 12. 5. 2022 vysvětlil odvolací soud soudu prvního stupně zejména v bodu 10 odůvodnění, v čem byly jeho skutkové závěry ohledně sdělení o nevýhodnosti Smlouvy rozporné potažmo nepřezkoumatelné. Konkrétně tehdy odvolací soud mimo jiné uvedl: *Výrok žalované o nevýhodnosti Smlouvy (kterou žalobce prosadil) je v daném kontextu spíše hodnotícím soudem, ovšem je provázen dalšími natolik konkrétními výroky, že také reálný základ k tomuto kritickému hodnotícímu soudu musí být konkrétní a hmatatelný. Jinak řečeno – je na žalované, aby vysvětlila konkrétními okolnostmi (některé samozřejmě již v Reportáži zazněly), z jakého důvodu svůj hodnotící soud o nevýhodnosti Smlouvy činí. A je pak samozřejmě na ní, aby k těmto konkrétním okolnostem označila důkazy, neb jí tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní. A je na soudu prvního stupně, aby tyto okolnosti důsledně prověřil a srozumitelně a logicky odůvodnil, zda jsou zde reálné podklady pro závěr o výhodnosti/nevýhodnosti smlouvy.*
11. Tento pokyn ovšem soud prvního stupně absolutně nerespektoval. Konal následně jednání trvající 48 minut, při kterém znovu přehrál celou reportáž trvající 22 minut, a dále provedl žalovanou předložený důkaz – nahrávku sdělení pana Cekra, jednatele KARIRU, pořízenou žalovanou jako tzv. hrubý materiál při přípravě Reportáže. Z tohoto důkazu učinil soud prvního stupně zjištění, že jednatel Cekr uvedl, že KARIR investoval do obnovy vozů více než 120 milionů korun, že tyto vozy zůstávají KARIRU a že koupili oněch 153 vozů (myšleno původních vozů z vozového parku DPP – poznámka odvolacího soudu). Jen na základě tohoto zjištění o investici KARIRU ve výši cca 120 milionů korun a dále 13 milionů korun (vydaných KARIREM za oněch 153 vozů DPP) ve spojení se zjištěním, že DPP vyplatil KARIRU zhruba půl miliardy za dobu trvání Smlouvy, učinil soud prvního stupně v bodě 64 odůvodnění napadeného rozsudku lakonický závěr, že Smlouva byla jasně výhodná pro KARIR a jasně nevýhodná pro DPP. K tomu odvolací soud uvádí, že informace o tom, jakou částku investoval KARIR do obnovy vozového parku, je informací, kterou měl soud prvního stupně k dispozici již od počátku řízení (je uvedena již ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 9. 2018 v přepisu rozhovoru redaktora žalované s panem Cekrem). Rovněž již při jednání konaném dne 5. 12. 2019 vypověděl tehdy slyšený svědek pan Cekr, že pokud jde o obnovu vozového parku, náklady nesla KARIR a bylo to asi 140 milionů korun. Tedy poté, co odvolací soud uložil soudu prvního stupně, aby se celou záležitostí výhodnosti či nevýhodnosti Smlouvy pro DPP zevrubně zabýval a zejména vzal v potaz všechny relevantní argumenty a důkazy (samozřejmě včetně relevantních důkazů předkládaných žalobcem, jako jsou tehdejší expertní zprávy o výhodnosti smlouvy a některé svědecké výpovědi), soud prvního stupně vytrhl jedinou dílčí skutečnost, která je v řízení známá již od samého počátku, a na základě ní učinil své další rozhodnutí. Jinak soud prvního stupně prakticky zcela opsal pasáž o svých skutkových zjištěních ze svého prvního rozsudku, přestože tento byl ohledně zásadní otázky výhodnosti Smlouvy zrušen z toho důvodu, že si předestřená skutková zjištění odporují a rozsudek je nepřezkoumatelný. Tedy i v novém rozsudku, nyní přezkoumávaném, kupí soud prvního stupně vedle sebe bez jakéhokoli smyslu zjištění o výhodnosti smlouvy a zároveň o nevýhodnosti smlouvy (podle toho, jak vypovídal který svědek, a co bylo napsáno ve zprávách různých institucí vypracovaných v rámci procesu uzavírání

Smlouvy), aniž by ovšem provedené důkazy respektive z nich učiněná „zjištění“ jakýmkoli způsobem vzájemně konfrontoval, resp. hodnotil.

12. K úvaze soudu prvního stupně o jasné správnosti Reportáže ohledně nevýhodnosti Smlouvy pro DPP plynoucí z výše investice KARIRU do vozového parku ve srovnání s vyšší celkové platby DPP za outsourcing (cca 120 milionů x cca půl miliarda) odvolací soud uvádí následující: Soud prvního stupně zcela přehlédl, že vedle platby za nová vozidla měl KARIR samozřejmě další náklady v průběhu trvání smluvního vztahu (ten trval 9 – 10 let), o čemž není žádného sporu. Minimálně jde o mzdové náklady po celou tu dobu (v rámci outsourcingu KARIR poskytoval úplnou službu vnitropodnikové dopravy včetně pracovníků), platbu nájemného DPP (o nájemném je hovořeno i v Reportáži), pohonné hmoty a všechno možné další, co se v rámci takového provozu musí vynaložit. To ovšem soud prvního stupně vůbec neřešil, přestože mu např. argument mzdových nákladů byl dobře znám – sám totiž v bodě 40 odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že podle svědka Cekra byla Smlouva pro DPP výhodná, neboť se za 9 let jedná o ušetřené desítky milionů na mzdových nákladech.
13. Tedy ohledně řešení zásadní otázky výhodnosti/nevýhodnosti Smlouvy pro DPP soud prvního stupně nedodržel závazný právní názor odvolacího soudu, zcela selhal v nalézání práva na základě spravedlivého procesu a opět zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.
14. V části napadeného rozsudku týkající se požadované omluvy za sdělení žalované v Reportáži, že Smlouva byla utajená, je situace přehlednější a lze o věci v tomto rozsahu rozhodnout na základě zjištění učiněných již soudem prvního stupně. V prvé řadě pokládá odvolací soud za podstatné zdůraznit kontext celé Reportáže: Obecenstvu je předkládán příběh, podle kterého žalobce jako tehdejší generální ředitel DPP prosadil uzavření velmi nevýhodné Smlouvy pro DPP, který tratil až stovky milionů korun, po příchodu nového managementu je tato věc předmětem šetření Policie, s uzavřením Smlouvy nesouhlasily odbory a tato Smlouva byla důkladně utajená. V celém svém souhrnu je Reportáž vůči žalobci velmi kritická a i jednotlivá dílčí sdělení jsou způsobilá zasáhnout do práva na ochranu cti/dobré pověsti žalobce. To pak jednoznačně platí také o sdělení o utajenosti Smlouvy, neboť podle něj nejen že žalobce prosadil nevýhodnou Smlouvu (a tím způsobil DPP značnou škodu), avšak dokonce se to dělo v tajnosti. Jaká je ovšem realita? Smlouva rozhodně utajená nebyla, tím méně pak důkladně utajená. Jak již zjistil soud prvního stupně a uvedl v napadeném rozsudku, Smlouva nijak zatajována nebyla a možnost a výhodnost jejího uzavření předem zkoumalo značné množství lidí a institucí – opakovaně dozorčí rada DPP a představenstvo DPP, odborové organizace DPP, Dopravní fakulta ČVUT v Praze, auditorská společnost DELOITTE. Argument žalované, že mohla sdělení o důkladném utajení Smlouvy v Reportáži použít proto, že několik jejích respondentů v Reportáži - politiků z magistrátu hl. m. Prahy - uvedlo, že jim Smlouva není známa, neobstojí. Smlouva byla uzavřena v červenci roku 2011, přičemž dotazováni byli politici činní na magistrátu na začátku roku 2018. Sdělit veřejnosti, a to navíc v kontextu celé Reportáže, že Smlouva je důkladně utajená, jen na základě toho, že politici činní v roce 2018 neznají Smlouvu uzavřenou v DPP v roce 2011, je evidentně neférové jednání nemající nic společného s odpovědnou a profesionální žurnalistikou potažmo s výkonem práva na svobodu slova a šíření informací. Ostatně dlouhodobě působící magistrátní politik pan Březina Smlouvu znal, byť na detaily si nevzpomněl. Lze tedy uzavřít, že Smlouva nebyla při uzavírání ani později jakkoli utajována, nejde o žádnou přípustnou žurnalistickou zkratku, avšak o sdělení zcela odporující realitě, které žalobce neoprávněně poškozují na jeho osobnostních právech a za které se měla žalovaná už dávno sama omluvit.
15. Soud prvního stupně shledal, že si žalovaná sdělením o důkladném utajení smlouvy jen „rýpla“ do toho, že některé osoby, které by jistě o Smlouvě měly vědět, neboť DPP je významný podnik, redaktorovi řekly, že o smlouvě nevědí. To je závěr vskutku kuriozní; těžko může jít k tíži žalobci, že se někteří pražští politici eventuálně nezajímají o to, co se děje v DPP, nepamatují si či nevědí, jaké významné smlouvy byly v DPP kdysi uzavřeny, nechtou výroční zprávy DPP atd. Zřejmě

soud prvního stupně přehlédl, že výrok o důkladném utajení smlouvy nesměřuje dle kontextu Reportáže ke kritice dotazovaných politiků, avšak k potencování kritiky žalobce týkající se prosazení údajně nevýhodné Smlouvy, jak bylo již shora vysvětleno.

16. Protože řízení v projednávané věci trvá již pět let a ohledně zásadní řešené otázky nedošlo k žádnému relevantnímu posunu z viny neschopnosti soudu prvního stupně se s touto věcí férově vypořádat, rozhodl se odvolací soud uložit žalované poskytnout žalobci již nyní alespoň dílčí omluvu v tom rozsahu žalobního žádání, ve kterém lze věcně rozhodnout. Uveřejněním sdělení o důkladném utajení Smlouvy žalovaná neoprávněně zasáhla do osobnostních práv žalobce, a je proto povinna mu poskytnout satisfakci. Žalobcem požadovaná omluva (v daném rozsahu týkajícím se tohoto sdělení) je zcela přiměřená jak obsahem, tak formou. Do omluvy, kterou žalovaná zveřejnila, připojil odvolací soud jen vysvětlení, že ohledně dalšího sporného sdělení o nevýhodnosti Smlouvy pro DPP je dále vedeno soudní řízení. Tak učinil, aby vyloučil možnou desinterpretaci poskytnuté omluvy u veřejnosti, že za Reportáž náleží žalobci omluva jen ohledně jediného výroku o důkladném utajení Smlouvy.
17. Ve světle všeho uvedeného odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I částečně změnil postupem dle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř., a to tak, že uložil žalované povinnost zveřejnit omluvu ve vztahu ke sdělení o utajenosti Smlouvy. Ve zbývajícím rozsahu výroku I a ve výroku II odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil dle ust. § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. a v tomto rozsahu vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení dle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Odvolací soud současně postupem podle ust. § 221 odst. 2 o. s. ř. nařídil, že v dalším řízení věc projedná a rozhodne jiný soudce. Ten se bude důsledně řídit závěry tohoto i předešlého rozsudku odvolacího soudu a věc pečlivě a bez předsudku posoudí. Neopomene poskytnout náležitá poučení dle ust. § 118a o. s. ř., pokud dospěje k závěru o neunášení břemene tvrzení či břemene důkazního.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je v rozsahu výroku I dovolání **přípustné** k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku II a III tohoto rozsudku dovolání **přípustné není**.

Praha 23. března 2023

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková